

Nora Roberts

Armen vol rozen

Deel 2 van het *Bruidenkwartet*

ISBN 978-90-225-8195-7
ISBN 978-94-023-0807-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Bed of Roses*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2009 Nora Roberts
Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York.
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor vriendinnen

Proloog

Romantiek maakte het, wat Emmaline betrof, bijzonder om een vrouw te zijn. Romantiek toverde elke vrouw om tot een schoonheid, en elke man tot een prins. Een vrouw met romantiek in haar leven leefde groots en meeslepend als een koningin, omdat haar hart werd gekoesterd.

Bloemen, kaarslicht, lange wandelingen bij maanlicht in een besloten tuin... Alleen het idee ontlokte haar al een zucht. Dánsen bij maanlicht in een besloten tuin, dat was in haar ogen pas echt het top-punt van romantiek.

Ze kon het zich levendig voorstellen: de geur van bloeiende rozen, de muziek die door de openstaande ramen van een balzaal naar buiten dreef, het licht dat een zilveren schijnsel over alles wierp, net als in de film. Haar hart dat vol verwachting zou kloppen – zoals het nu deed terwijl ze erover fantaseerde.

Ze droomde ervan te dansen bij maanlicht in een besloten tuin.

Ze was elf.

Omdat ze zo duidelijk voor zich zag hoe het moest zijn – zóú zijn – beschreef ze het tafereel tot in detail aan haar beste vriendinnen.

Tijdens logeerpartijtjes praatten ze urenlang over van alles en nog wat, luisterden naar muziek of keken films. Ze mochten zo lang opblijven als ze wilden, de héle nacht zelfs. Tot nu toe had geen van hen dat volgehouden.

Wanneer ze bij Parker logeerden, mochten ze tot middernacht op het terras van haar slaapkamer zitten of spelen, als het weer dat toeliet. In de lente, haar lievelingsseizoen, vond ze het heerlijk om op dat terras te staan, de geuren uit de tuin van het landgoed van de Browns op te snuiven, en van gras als de tuinman het die dag had gemaaid.

Mrs. Grady, de huishoudster, bracht dan melk en koekjes. Of soms cupcakes. En Mrs. Brown kwam af en toe kijken wat ze uitspookten.

Maar het grootste deel van de tijd waren ze met zijn viertjes.

‘Wanneer ik een succesvolle zakenvrouw in New York ben, heb ik geen tijd voor romantiek.’ Laurel, haar eigen zomerblonde haar doorschoten met groene strepen van een haarmasker, was druk bezig Mackensies felrode haren om te toveren tot een hip kapsel.

‘Maar je hebt romantiek *nódig*,’ hield Emma vol.

‘Hm-m.’ Met haar tong tussen haar tanden maakte Laurel een lange, dunne vlecht in Macs haar. ‘Ik word net als mijn tante Jennifer. Ze zegt tegen mijn moeder dat ze geen tijd heeft voor een huwelijk, en dat ze geen man nodig heeft om zich compleet te voelen en zo. Ze woont in de Upper East Side en gaat naar feesten met Madonna. Mijn vader zegt dat ze een haaibaai is. Dus ik word een haaibaai en ga naar feesten met Madonna.’

‘Ja hoor.’ Mac snoof. Van het rukje aan de vlecht moest Mac alleen maar giechelen. ‘Dansen is leuk, en romantisch doen lijkt me best oké zolang je maar niet stom gaat doen. Romantiek is het enige waar mijn moeder aan denkt. Op geld na dan. Eigenlijk is het meer hoe ze aan romantiek en geld tegelijk kan komen.’

‘Dat is niet echt romantisch.’ Emma wreef over Macs been toen ze dat zei. ‘Volgens mij betekent romantisch dat je dingen voor elkaar doet omdat je verliefd bent. Waren we maar oud genoeg om verliefd te zijn.’ Ze slaakte een diepe zucht. ‘Het moet vast een heel fijn gevoel zijn.’

‘We zouden een jongen moeten zoenen om te kijken hoe het is.’

Iedereen viel stil om Parker aan te staren. Ze lag op haar buik op het bed te kijken naar haar vriendinnen die kappertje speelden. ‘We moeten een jongen uitkiezen om met ons te zoenen. We zijn bijna twaalf. We moeten het uitproberen en kijken of we het leuk vinden.’

Laurel kneep haar ogen dicht. ‘Een soort experiment?’

‘Maar wie moeten we zoenen?’ vroeg Emma.

‘We maken een lijstje.’ Parker rolde over het bed om haar nieuwste schrijfblok van het nachtkastje te pakken. Op de voorkant van dit exemplaar prijkte een paar roze muiltjes. ‘We schrijven alle jongens op die we kennen, daarna degenen met wie we misschien wel zouden willen zoenen. En waarom wel of niet.’

‘Dat klinkt niet echt romantisch.’

Parker lachte flauwtjes naar Emma. ‘We moeten ergens beginnen, en lijstjes helpen altijd. Oké, ik denk niet dat we familieleden kunnen nemen. Zoals Del, bedoel ik,’ zei ze over haar broer. ‘Of een van Emma’s broers. Trouwens, Emma’s broers zijn veel te oud.’ Ze sloeg een lege bladzijde op. ‘Dus –’

‘Soms steken ze hun tong in je mond.’

Macs opmerking bracht gillettjes, kokhalsgeluiden en gegiechel te weeg.

Parker gleed van het bed om naast Emma op de vloer te gaan zitten. ‘Goed, nadat we de lijst hebben gemaakt, kunnen we die opdelen. In ja en nee. Dan kiezen we uit de ja-lijst. Als de jongen die we uitkiezen ons heeft gezoend, moeten we vertellen hoe het was. En als hij zijn tong in je mond steekt, moeten we ook weten hoe dat was.’

‘Wat als we er eentje uitkiezen die ons niet wil zoenen?’

‘Em?’ Hoofdschuddend draaide Laurel een elastiekje om de laatste vlecht. ‘Elke jongen wil jou zoenen. Je bent hartstikke knap en je praat normaal tegen ze. Sommige meisjes gaan heel stom doen wanneer er jongens bij zijn, maar jij niet. En je krijgt al borsten.’

‘Jongens zijn gek op borsten,’ zei Mac wijsneuzig. ‘Trouwens, als hij jou niet wil zoenen, zoen jij hem gewoon. Volgens mij stelt het niet zoveel voor.’

Volgens Emma wel, althans, dat zou het wel moeten doen.

Toch maakten ze de lijst, en alleen daarvan kregen ze al de slappe

lach. Laurel en Mac deden voor hoe de diverse jongens naar het beslissende moment zouden toewerken, waarbij ze gierend van de lach over de vloer rolden totdat Mr. Fish, de kat, verontwaardigd de slaapkamer uitliep om een rustig plekje in Parkers zitkamer te zoeken.

Parker verstopte het schrijfblok toen Mrs. Grady binnenkwam met melk en koekjes.

Daarna vatten ze het idee op om Meidenband te spelen, en haalden ze Parkers kast en lades overhoop op zoek naar de juiste outfits.

Ze vielen in slaap op de grond, op het bed. Opperold, languit.

Emma werd voor zonsopgang wakker. De kamer was donker, op het gloeien van Parkers nachtlampje en het maanlicht dat door de ramen naar binnen viel, na.

Iemand had een deken over haar heen gelegd en een kussen onder haar hoofd gestopt. Zoals altijd wanneer ze bij elkaar logeerden.

Aangetrokken door het maanlicht liep ze, nog half dromend, door de terrasdeuren naar buiten. Koele buitenlucht, zwaar van de geur van rozen, streek langs haar wangen.

Ze keek uit over de in een zilveren schijnsel gehulde tuin, waar de lente zich aandiende in zachte kleuren en sierlijke vormen. Ze kon de muziek bijna horen, zichzelf bijna zien dansen tussen de rozen en azalea's, de pioenrozen die hun blaadjes en geur nog in dikke knoppen samengebald hielden.

Ze kon het silhouet van haar danspartner bijna zien, de man die haar liet wervelen. De wals, dacht ze met een zucht. Het moest een wals zijn, net als in een sprookje.

Dat was romantisch, dacht ze en sloot haar ogen om de nacht in te drinken.

Op een dag, beloofde ze zichzelf, zou ze weten hoe het was.

Hoofdstuk 1

Omdat haar hoofd omliep van allerlei details, waarvan een heleboel haar slechts vaag bijstonden, bekeek Emma haar agenda bij haar eerste kop koffie. De opeenvolging van besprekingen gaf haar bijna net zo'n kick als de sterke zoete koffie. Genietend leunde ze achterover in de stoel in haar knusse kantoor om de aantekeningen die ze over elke klant had gemaakt, door te nemen.

Uit ervaring wist ze dat de persoonlijke stijl van het paar – of eigenlijk meestal die van de bruid – haar hielp bepalen welke toon ze moest treffen bij het gesprek, welke koers ze zou volgen. In Emma's ogen speelden bloemen de hoofdrol op een bruiloft. Of ze nu elegant of vrolijk waren, kunstig of eenvoudig, de bloemen zorgden voor de romantische sfeer.

Het was haar taak om het voor klanten zo sfeervol en romantisch te maken als ze maar wilden.

Ze zuchtte, rekte zich uit en keek glimlachend naar de vaas met roosjes op haar bureau. De lente, dacht ze, was het allermooist. Dan brak het hoogseizoen voor de trouwbranche aan – wat drukke dagen inhield en lange avonden om boeketten te ontwerpen en te maken, niet alleen voor bruiloften voor dit voorjaar, maar ook voor het volgende.

Die zekerheid vond ze net zo fijn als het werk zelf.

Dat had Vows haar en haar drie beste vriendinnen gegeven: zekerheid, werk dat voldoening gaf, en het gevoel zelf iets bereikt te hebben. Bovendien mocht ze dagelijks met bloemen spelen, tussen bloemen leven, zowat zwemmen in bloemen.

Peinzend bekeek ze haar handen, de kleine sneetjes en schrammetjes. Op sommige dagen beschouwde ze die als littekens van de

strijd, op andere als eretekens. Deze ochtend wenste ze alleen maar dat ze eraan had gedacht tijd te maken voor een manicure.

Ze wierp een blik op de klok, maakte een snel rekensommetje. Opgewekt sprong ze overeind. Ze beende naar haar slaapkamer, waar ze een rood capuchonjack pakte om over haar pyjama aan te schieten. Er was genoeg tijd om naar het grote huis te gaan voordat ze zich aankleedde en opmaakte voor de werkdag. In het grote huis zou Mrs. Grady het ontbijt klaar hebben, zodat ze niet zelf iets eetbaars in elkaar hoefde te flansen.

Haar leven, dacht ze, terwijl ze de trap af roffelde, zat boordevol leuke extraatjes.

Op weg naar de voordeur liet ze haar blik snel door de woonkamer gaan, die ze als ontvangst- en vergaderruimte gebruikte. Ze zou de voorbeeldboeketten verversen voor de eerste bespreking, maar o, waren die tijgerlelies niet prachtig uitgekomen?

Ze stapte de deur uit van wat eens een gastenverblijf op het landgoed was geweest, maar nu haar huis en het bedrijfspand van Centerpiece was – haar afdeling van Vows.

Ze zoog haar longen vol voorjaarslucht. En rilde.

Verdorie, waarom was het niet wat warmer? Het was nota bene al april. Narcissentijd. Kijk hoe fleurig de viooltjes erbij stonden die ze had gepot. Ze vertikte het om haar humeur te laten bederven door een kille ochtend – en ja, nu begon het nog te miezeren ook.

Ze kroop diep weg in haar capuchon, stak de hand die haar koffiemok niet vasthield in haar zak en zette koers richting het grote huis.

Overall om haar heen kwam de natuur weer tot leven, prentte ze zichzelf in. Als je goed genoeg keek, kon je de bomen al zien uitlopen, de eerste aanzet zien van wat zou ontluiken tot de tere bloempjes van de kornoelje en kersenbloesem. De narcissen stonden op het punt uit te komen, en de krokussen waren al zover. Misschien volgde er nog een sneeuwduitje, maar het ergste was achter de rug.

Binnenkort was het tijd om in de aarde te wroeten, om een aantal van haar pareltjes uit de kas te halen en ze buiten tentoon te stellen. Ze verzorgde de boeketten, de linten en guirlandes, maar niets bood zo'n adembenemende ambiance voor een bruiloft als Moeder Natuur.

En naar haar mening liet niets haar beter tot haar recht komen dan het Brown-landgoed.

De tuinen, die zelfs nu schilderachtig waren, zouden eerdaags worden gedomineerd door kleuren, bloesems en geuren, en uitnodigen om over de kronkelende paden te kuieren of op een bankje te gaan zitten, te ontspannen in de zon of schaduw. Parker had haar de verantwoordelijkheid ervoor gegeven – voor zover Parker de verantwoordelijkheid aan iemand anders kon overlaten – dus elk jaar kon ze zich uitleven door iets nieuws te planten of de hoveniers aan te sturen.

De terrassen en patio's vormden oogstrelende buitenruimtes, ideaal voor bruiloften en evenementen. Recepties bij het zwembad of op een terras, ceremonies onder de rozenboog of de pergola, of eventueel onder een wilg bij de vijver.

We hebben het allemaal, dacht ze.

Het huis zelf? Bestond er iets stijlvollers, iets mooiers? Het prachtige zachtblauw, die warme vleugjes geel en crème. Al die grillige daklijnen, de gebogen ramen, de smeedijzeren balkonnetjes gaven het geheel een betoverend elegante uitstraling. En echt, de entree was ervoor gemaakt te worden versierd met weelderig groen of een gamma van kleuren en texturen.

Als kind had ze het altijd een sprookjesland gevonden, compleet met kasteel.

Nu was het haar thuis.

Ze boog af naar het bijgebouwtje waar haar partner Mac woonde en haar fotostudio had. Van een afstandje zag ze de deur opengaan. Emma

glimlachte breed, stak een hand op naar de slungelige man met warrige haren en een tweedjasje die naar buiten kwam. ‘Morgen, Carter!’

‘Hoi, Emma.’

Carters familie en die van haar waren zolang ze zich kon herinneren al vrienden. Nu was Carter Maguire, voormalig hoogleraar aan Yale en tegenwoordig leraar Engels op hun vroegere middelbare school, verloofd met een van haar hartsvriendinnen.

Het leven was niet zomaar mooi, dacht Emma. Het was in één woord verrukkelijk.

Met dat in het achterhoofd huppelde ze bijna op Carter af, trok hem bij zijn revers naar beneden, ging op haar tenen staan en gaf hem een luidruchtige klapzoen.

‘Wauw,’ zei hij en begon lichtjes te blozen.

‘Hé’ Mackensie, haar blik slaperig, haar rode haardos fel oplichtend in de schemering, leunde tegen de deurpost. ‘Probeer je het aan te leggen met mijn vent?’

‘Als dat eens kon. Ik zou hem zo inpikken, maar jij hebt hem verblind en veroverd.’

‘Zeker weten.’

‘Nou.’ Carter glimlachte hen wat verlegen toe. ‘Dit is een heel fijn begin van de dag. Het lerarenoverleg waar ik naartoe moet, wordt vast niet half zo leuk.’

‘Meld je ziek.’ Mac kirde het zowat. ‘Dan geef ik je iets leuks.’

‘Ha. Tja. Nou, goed. Tot later.’

Emma keek hem grijnzend na toen hij zich naar zijn auto haastte. ‘God, hij is echt om op te vreten.’

‘Zeg dat wel.’

‘En moet je jou eens zien, onze bofkont.’

‘Verloofde bofkont. Wil je mijn ring nog eens zien?’

‘Oooh,’ riep Emma braaf uit, terwijl Mac haar vingers op en neer bewoog. ‘Tjongejonge.’

‘Ga je ontbijten?’

‘Dat is het plan.’

‘Wacht.’ Mac leunde naar binnen, griste een jack van de kapstok en trok vervolgens de deur achter zich dicht. ‘Ik heb alleen nog maar koffie op, dus...’ Terwijl ze zij aan zij op weg gingen, fronste Mac haar wenkbrauwen. ‘Dat is mijn mok.’

‘Wil je die nu terug?’

‘Ik weet waarom ik zo goedgemutst ben op deze miezerige ochtend, en dat is ook de reden waarom ik nog geen tijd heb gehad om te ontbijten. Het heet “laten we samen douchen”.’

‘Onze bofkont is tevens een opschepperig kring.’

‘Met trots. Waarom ben jij trouwens zo vrolijk? Heb je een man in huis?’

‘Jammer genoeg niet. Maar ik heb voor vandaag vijf besprekingen staan. Wat een geweldig begin van de week is en naadloos aansluit op het mooie einde van afgelopen week, met de high tea-bruifloft van gisteren. Die was echt aandoenlijk, vond je niet?’

‘Ons zestigplusbruidspaar dat elkaar het jawoord gaf en feestvierde, omringd door zijn kinderen, haar kinderen, kleinkinderen. Niet alleen aandoenlijk, maar ook geruststellend. De tweede keer voor allebei, en daar stonden ze, bereid om het nogmaals te doen, bereid om hun leven te delen en een eenheid te vormen. Ik heb een paar fantastische plaatjes geschoten. Hoe dan ook, volgens mij gaan die jonge bloemen het wel redden.’

‘Over jonge bloemen gesproken, we moeten het nodig over je bloemen hebben. December is nog wel een eind weg, maar voor je het weet is het zover.’

‘Ik heb nog niet eens besloten hoe de verlovingsfoto’s eruit moeten zien. Of naar jurken gekeken, of over kleuren nagedacht.’

‘Mij staan edelsteenkleuren goed,’ zei Emma, en ze knipperde met haar wimpers.

‘Jij ziet er in een jutezak nog goed uit. Over opschepperige kringen gesproken.’ Mac trok de deur van de bijkeuken open, en aangezien Mrs. Grady terug was van het tropische eiland waar ze altijd overwinterde, veegde ze braaf haar voeten. ‘Zodra ik de jurk heb gevonden, gaan we brainstormen over de rest.’

‘Jij bent de eerste van ons die gaat trouwen. Die haar bruiloft hier viert.’

‘Ja. Het zal mij benieuwen hoe we het voor elkaar gaan krijgen om de bruiloft te organiseren en er tegelijk deel van uit te maken.’

‘Je weet dat je blind op Parker kunt vertrouwen om de logistieke kant te regelen. Als iemand het soepel kan laten verlopen, is zij het wel.’

Ze liepen de keuken in en belandden in een heksenketel.

Terwijl de altijd onpartijdige Maureen Grady achter het fornuis stond, routineus werkend, gezicht onbewogen, gingen Parker en Laurel tegen elkaar tekeer.

‘Het moet gedaan worden,’ hield Parker vol.

‘Bullshit, bullshit, bullshit.’

‘Laurel, dit is een dienstverlenend bedrijf. In ons vak is de klant koning.’

‘Ik zal je eens vertellen hoe ik over de klant denk.’

‘Schei uit.’ Parker, haar diepbruine haar in een strakke staart, was al gekleed in een zakelijk nachtblauw pak. Ogen met bijna dezelfde kleur flitsten van ongeduld. ‘Luister, ik heb al een lijst opgesteld van haar voorkeuren, het aantal gasten, haar kleuren, haar bloemen. Je hoeft niet eens met haar te praten. Ik fungeer wel als contactpersoon.’

‘Ik zal je zeggen wat je met je lijst kunt doen.’

‘De bruid –’

‘De bruid is een mispunt. De bruid is een dombo, een drammerige bitch die bijna een jaar geleden op niet mis te verstane wijze te ken-

nen heeft gegeven dat ze geen behoefte aan of belangstelling voor mijn diensten had. De bruid mag zich op mij stukbijten, want ze gaat haar tanden niet in een taart van mij zetten nu ze haar eigen stommititeit inziet.' In de katoenen pyjamabroek en het hemdje waarin ze had geslapen, haar haren nog in warrige plukken, plofte Laurel op een stoel in de ontbijthoek.

'Je moet eerst eens wat kalmeren.' Parker bukte zich om een map op te pakken. Waarschijnlijk door Laurel op de grond gesmeten, vermoedde Emma. 'Hierin staat alles wat je moet weten.' Parker legde de map op tafel. 'Ik heb de bruid al verzekerd dat we haar uit de brand zullen helpen, dus –'

'Dan ga jij tussen nu en zaterdag toch lekker een bruidstaart van vier etages ontwerpen en bakken, plus een taart voor de bruidegom, en een dessertbuffet. Voor tweehonderd man. Ga jij dat maar doen zonder enige voorbereiding, met drie andere evenementen in het weekend en een feestavond over drie dagen.' Met een opstandige trek op haar gezicht pakte Laurel de map en liet die op de grond ploffen.

'Nu gedraag je je heel kinderachtig.'

'Prima. Ik ben kinderachtig.'

'Meisjes, jullie vriendinnetjes zijn hier.' Mrs. Grady riep het poeslief uit, met lachende ogen.

'Eh, ik hoor mijn moeder roepen,' zei Emma, die geruisloos de aftocht probeerde te blazen.

'Nee, waag het niet!' Laurel sprong overeind. 'Moet je horen! De Folk-Harrigan-bruiloft, zaterdagavond. Jullie weten vast nog wel dat de bruid haar neus ophaalde bij het idee alleen dat Icings van Vows voor de taart of de desserts zou zorgen. Hoe smålend ze deed tegen mij en erop stond dat haar achterlicht, een banketbakker in New York, die het vak in Parijs had geleerd en taarten voor méga-evenementen had ontworpen, voor alle desserts zou zorgen. Weten jullie nog wat ze tegen me zei?'

‘Eh.’ Emma schoof wat opzij omdat Laurels vinger recht op haar hart wees. ‘Niet in exacte bewoordingen.’

‘Nou, ik wel. Ze zei dat ze er niet aan twijfelde – en dat zei ze smalend – dat ze er niet aan twijfelde dat ik de mééste evenementen best aankon, maar dat zij voor haar bruiloft de absolute tóp wilde. Dat zei ze recht in mijn gezicht.’

‘Hetgeen onbeschoft was, dat staat buiten kijf,’ begon Parker.

‘Ik ben nog niet klaar,’ siste Laurel tussen haar tanden door. ‘Nu, op het allerlaatste moment, blijkt haar briljante achternichte ervan door te zijn met een van haar – van de achternichte – klanten. Groot schandaal, want die klant heeft het briljante nichtje leren kennen toen hij haar opdracht gaf een taart te ontwerpen voor zijn eigen verlovingsfeest. Nu zijn ze spoorloos verdwenen en wil de bruid dat ik te hulp schiet en haar huwelijksdag red.’

‘Wat precies is wat we hier doen. Laurel –’

‘Ik heb jou niks gevraagd.’ Ze maakte een afwijzend gebaar naar Parker, keek Mac en Emma met een felle blik aan. ‘Ik vraag het hun.’

‘Wat? Zei je iets?’ Mac grijnsde haar tanden bloot. ‘Sorry, ik heb denk ik water in mijn oren gekregen onder de douche. Ik hoor niks.’

‘Lafbek. Em?’

‘Eh...’

‘Ontbijt!’ Mrs. Grady cirkelde een vinger door de lucht. ‘Aan tafel allemaal. Omelet op geroosterd bruinbrood. Ga zitten. Eet.’

‘Ik ga niet eten voordat –’

‘Laten we eerst maar eens gaan zitten,’ probeerde Emma Laurels volgende tirade op kalmerende toon te voorkomen. ‘Laat me even nadenken. Als we allemaal gaan zitten en... O, Mrs. G, dat ziet er verrukkelijk uit.’ Ze pakte twee borden waarmee ze naar de ontbijt-hoek liep en op het bankje schoof. ‘We moeten niet vergeten dat we een team zijn,’ begon ze.

‘Jij bent niet degene die wordt beledigd en overstelpt met werk.’

‘Toevallig wel. Althans, dat was het geval. Whitney Folk is de monsterbruid in hoogsteigen persoon. Ik kan je verhalen over mijn eigen nachtmerrieachtige ervaringen met haar vertellen, maar die bewaren we voor een andere keer.’

‘Ik heb er ook nog wel een paar,’ deed Mac een duits in het zakje.

‘Zo, dus je hebt je gehoor weer terug,’ mopperde Laurel.

‘Ze is onbeschoft, veeleisend, verwend, lastig en onvriendelijk,’ ging Emma verder. ‘Meestal wanneer we een bruiloft plannen, zelfs met de problemen die zich voordoen en de eigenaardigheden van sommige stellen, houd ik mezelf voor dat we hen helpen iets moois te maken van een dag waarmee een lang en gelukkig leven voor hen samen begint. Maar deze? Het zou me verbazen als ze het twee jaar volhouden. Ze was onbeschoft tegen jou, en ik denk niet dat ze smalend deed, ik denk dat het een zelfgenoegzaam lachje was. Ik mag haar niet.’

Duidelijk blij met die bijval, zond Laurel haar eigen zelfgenoegzame lachje richting Parker, waarna ze begon te eten.

‘Dat neemt niet weg dat we een team zijn. En klanten, ook de zelfingenomen bitches, moeten op ons kunnen rekenen. Dat zijn goede redenen om dit te doen,’ zei Emma, terwijl Laurel haar boos aankeek. ‘Maar er is een nog betere. Laat jij dat onbeschofte, zelfingenomen, domme gratenpakhuis maar eens zien waar een echt briljante banketbakker toe in staat is, en dan ook nog onder tijdsdruk.’

‘Die heeft Parker ook al geprobeerd.’

‘O.’ Emma proefde een ragdun sliertje van haar omelet. ‘Nou ja, het is waar.’

‘Ik kan haar mannenrovende achternicht van de kaart vegen met mijn taarten.’

‘Absoluut. Persoonlijk vind ik dat ze door het stof moet.’

‘Dat beeld staat me wel aan.’ Laurel overwoog het. ‘Op haar knieën.’

‘Ik kan het tot op zekere hoogte allebei misschien regelen.’ Parker hief haar koffiemok op. ‘Ik heb haar ook verteld dat we om op zo’n korte termijn aan haar wens tegemoet te kunnen komen, een toeslag in rekening brengen. Ik heb er vijftwintig procent bovenop gedaan. Dat aanbod greep ze met beide handen aan, ze huilde zelfs van dankbaarheid.’

Er verscheen een schittering in Laurels korenbloemblauwe ogen. ‘Ze huilde?’

Parker hield haar hoofd schuin en trok vragend een wenkbrauw naar Laurel op. ‘Dus?’

‘Hoewel die tranen me een warm gevoel vanbinnen bezorgen, zal ze nog steeds genoeg moeten nemen met wat ik haar lever, en ze moet het waarderen.’

‘Absoluut.’

‘Laat mij maar weten wat je beslist wanneer je hebt beslist,’ zei Emma tegen haar. ‘Dan pas ik de bloemen en aankleding van de tafels erop aan.’ Ze glimlachte meelevend naar Parker. ‘Hoe laat belde ze jou over dit alles?’

‘Tien voor halfvier vannacht.’

Laurel boog naar voren, gaf een klopje op Parkers hand. ‘Sorry.’

‘Dat hoort bij mijn werk. We slaan ons er wel doorheen. Dat doen we altijd.’

Dat deden ze altijd, dacht Emma toen ze de boeketten in haar woonkamer ververste. Ze vertrouwde erop dat ze dat altijd zouden blijven doen. Ze wierp een blik op de foto die ze in een eenvoudig wit lijstje had gedaan, een van drie kleine meisjes die bruiloftje speelden in een zomerse tuin. Zij was de bruid geweest die dag en had het bosje onkruid en wilde bloemetjes vastgehouden, de kanten sluier gedragen. En was net zo verrast en verrukt geweest als haar vriendinnen toen de blauwe vlinder neerstreek op de paardenbloem in haar boeket.